

Певицата и актрисата Стефка Берова

ДАЛА СЪМ И СЪМ ПОЛУЧИЛА МНОГО ОБИЧ

● Дъщеря ми реши: „Аз ще застраховам“

Юбилейният концерт в НДК „45 години Стефка Берова на сцената“ отмина в календара. Какво от него остана в душата на певицата?

- Много хубав въпрос. Остана чувството на удовлетворение. Правенето на концерта беше дълъг период, в който много активно участвах - емоционално, физически, психически, и бях преуморена. На самия концерт, препълнен с чудесни хора, обичащи прекрасната българска песен, песен от по-стария тип - с мелодия, с много хубави текстове, се почувствах особено щастлива и удовлетворена. Хората ме обичаха, аз я усещам тази обич по някакъв начин. След тия 45 години знам - където и да отида, и на хилядите концерти, какво значи обич, какво значи внимание. Дала съм и получила съм. В НДК видях хора, които плачеха почти през цялото време, а ръцете им пляскаха до зачервяване. След концерта то бяха похвали, то беше радост и чувствах, че е вярно. Дори, като изли-зали хората, и си пеели различни песни. Качвали се в трамваите и продължавали. Какво по-вълшебно има - да се качат хората в един трамвай, да запееят 5-6 човека и после целият трамвай да запее. Значи аз съм постигнала един прекрасен успех - хората да се разтоварят и да им дам една огромна радост. Искам да им кажа, че знам какво са правила по трамваите, видях ги как плачат и как се радват, и как бяха щастливи. Това беше за мен 45 години, след като започнах да пея, най-върховното щастие. Може би това е завършекът на моята кариера. Но аз няма да престана да пея, ако ме повикат някъде. Знам, че нашето поколение е махнато въобще от радиата, от телевизиите. Виновни са пред нас журналистите, те не познават песните ни, възможностите, интелекта. Може би и това е причината да изчезнем от ефира. За което искрено съжалявам.

Всеотдайна, обичана от стари и млади. Това означава ли, че вашата най-голяма, истинска, непреходна любов е Песента?

- Означава. И може би не само песента, а и изкуството. Има жени, които се раждат прекрасни домакини. Аз например не мога да готвя, за голямо съжаление. Има лекар, при който отиваш, защото е най-добрият. Това е доктор с призвание. Също учител с призвание. А аз съм се родила да бъда артистка. Пеене, театър, рецитация или конферанс - роде-

на съм да бъда на сцена. Е, пълна съм. Но никога пълнотата ми не е пречела никому. Даже отначало, като направихме дуета, бях много красива, но не ми дадоха място. После понапълнях и казваха каква съм сладка, колко съм чаровна, колко прекрасно пея. Тогава ми дадоха място. Пълнотата ми помогна, за да тръгна в естрадата. Сега дъщеря ми е още по-едра. Но тя е шведка по баща, има си кръв такава. И какво, като сме големи? Да се самоубиваме ли? А интелект, артистизъм, очарование, глас. Това трябва да изчезне ли - само за някакъв вид?

Вашата най-голяма радост сега за какво е? Очарователната ви снимка откъде извира?

- Обичам красотата. Моята радост е детето ми, когато е вкъщи до мен или се обади по телефона и ми каже нещо приятно. Това е моят днешен живот. Имам нови приятели, които прекрасно се държат с мен, както и аз

ли, които им спускат отгоре? Но ясно е, че децата са оставени на самотек. Бащите и майките им работят много и няма контрол. А има толкова умни и талантливи българчета. Много добри певци, математици. Те се чувстват объркани - днес им кажат едно, утре друго, не могат да намерят правилния път. Аз ги харесвам, обичам си българчетата, те са много мъдри. Всеки млад човек, излязъл навън, ако успее да преседи 1-2 години, остава там. Всички те обичат България, но като знаят какво ги чака тук, остават. Точно това не исках - да изпростеят българчетата и да ги изгонят навън. Това ми е мъката. А моята дъщеря не можа да изтърпи, учи 5 години в Америка, последната работи, защото беше отличник на университета, американците купуват умове. Но като си дойде на шестата година, уж за почивка, през цялото време ме държеше за ръка. Такава огромна самота е било. Тя не можа да свикне с това. Хората там са отдалечени и някакси студени. Като говоря за нея, говоря и за другите българчета, които не успяват да се преборят с това нещо.

Три албума едновременно по повод юбилея. „Винаги с тебе“, „Златни хитове - Стефка Берова и Йордан Марчинков“ и „Завет“. Кой дует - с любимия човек или с обичната дъщеря Косара, ви е по на сърце?

- Не мога да избирам. С Данчо дуетът ни е не само първият в България, той е най-силният, с най-много хитове, с прекрасни мелодии - шлагерни и с изключителни текстове. Това беше дуетът, за който живях, това са 20 години. Но сега пък с Косара продължаваме да пеем. Тя има съвсем друг вкус към песните. Не беше слушала народна музика преди, затваряше радиото. Първите песни, които поиска да чуе, аз ѝ ги пратих в Америка, за да ги пусне на своите състуденти. И тя тогава е усетила българската музика. Дуетът с нея ми е много скъп. Песните със сърцата си ги правим и хубави неща се получават. Нарекохме албума „Завет“. Чудни македонски песни, а и стари градски има. Нека да се знае какво е пял българинът и какво го е довело до днешния ден. Все имам чувството, че тези песни ще останат и за бъдещето, докато нацията ни съществува. Затова албумът е „Завет“ - от поколение на поколение.

С Панайот Панайотов

съм си подала и двете ръце. Защото на една по-голяма възраст да създадеш приятелство е изключително трудно. Те оценяват това, което съм аз сега, а не което съм била преди. И ми дават рамо, подкрепа психическа. Прави ме щастливо усмихната тая зеленина, цъфналите дървета, тревата. Красотата на природата, защото тя не е омърсена. Витоша - един път мрачна, обвита в облаци, друг път цялата в слънце. Но винаги едно малко цвете, едно малко внимание ми отваря сърцето. Аз съм свикнала с лошото, което се е случвало и продължава да се случва. Трогва ме единствено, вълнува ме и ме изкарва от равновесие добротата.

А най-голямата ви болка днес?

- Е, нямам си вече моите родители, гледам сестричките си как са се променили. Болката ми е и за младите българчета, много се говори за училището, че няма грижа за децата да израстват умствено правилно и бързо, и силно. Учителите ли са виновни, времето ли, програмите

Певицата Стефка Берова е родена в София. Родословният корен е в Сопот и я свързва с имената на достойни българи - Ботев, Евлоги и Христо Георгиеви. Първата сценична изява е с хор „Бограмяна“, където шестгодишна бързо става солистка. Завършва с отличие ВИТИЗ „Кр. Сарафов“. Играе в театрите във В. Търново, Варна, 3 години в Народния театър „Иван Вазов“. Завършва Школата за естрадни певци на БНР. Снима се във филмите „На всеки километър“, „Вилна зона“, „Време разделно“ и др. С Йордан Марчинков, неин партньор в изкуството и живота, създават през 1972 г. първия дует в България, изпяват много шлагери и правят шеметна кариера. Най-популярният дует в българската забавна музика до края на 70-те години има редица награди от конкурса в Бургас, от Пролетния радиоконкурс. През 1980 г. в Рошок, Германия, в конкурса „Песни за морето“ печели втора награда. Дуетът се изявява с успех и в много други страни в Европа, Африка, Близкия изток. След разпадането му в началото на 90-те години Стефка Берова продължава да работи като солистка и в дует с дъщеря си. Неотдавна с красив спектакъл отпразнува своите 45 години, отдадени на песента.

Та не мога да кажа кой от дуетите ми е по на сърце. По-професионален, по-труден и години ни отне да направим дуета с Данчо. Имаме брилянтни песни - „Разказвай ми...“, „Обичам те“, „Съдба“. От около 300 песни 85% бяха шлагери, най-много от всички колеги. Затова концертите ни бяха

С Мустафа Чаушев

претърпани и толкова много в един ден. Е, било. Но съм горда с това, което беше.

В този прекалено материален свят къде е убежището на духа за певец?

- Моето е в мен самата. На никого не съм разчитала през живота си. Винаги съм била „И сам воинът е

воин“ или „Сам юнак на коня“. Да създадем дуета, да го задържим 18 години - затова се изискват много лични качества. То е моето упование и до ден-днешен. Аз не съм от т.нар. „съвременно ВИП-общество“, съжалявам в себе си тези там, защото знам качествата им. Но знам аз къде съм и това ми дава сили да живея достойно.

Разчитате ли в живота си на някаква застраховка като помощ в трудни моменти?

- Нямах този навик. Все казвах - ще се застраховам, ама по-натат. Когато дъщеря ми порасна, и аз пак - à днес, à утре, тя реши: „Не, майко, като ти отлагаш, аз ще застраховам“. Цялото ни имущество, колата, само мен не ме е застраховала, не позволих по причини детински, не исках. Но всичко друго, което е възможно да се застрахова, го направихме двете. И всяка година я поддесвам за подновяването. Искахме случай с едно болно момче - 14 пъти ни чупи прозорците, веднъж камъкът влезе в хола. Тогава с полицията платихме нещо съвсем дребно, почти нищо. Така че против пожар, наводнение, кражби се застраховаме всяка година задължително.

Разговаря
ВАНЯ ТОШЕВСКА

ЗАСТРАХОВАТЕЛ
прес
ISSN 1310 - 2397

Адрес на редакцията: София 1421, ул. „Крум Попов“ № 45-47,
тел. 865 69 80, тел./факс 963 29 80; e-mail: vzastrahovatel@abv.bg
Банкова с/ка „Уникредит Булбанк“ АД IBAN: BG 32 UNCR 7630 100 853 0101
Банков код: BIG UNCR BG SS
Хонорари се изплащат всеки вторник от 15.30 до 17.30 часа.

Предпечатна подготовка
Печат 2000г.
№ 2 298
Изг 6 „3 стр хов мел прес“ ООД

Основател
Директор
Отговорен редактор
Редактор
Литературен сътрудник
Секретар на редакцията и арт уредник
Дизайнер
Коректор
Фотоилустрации
Водещ брояч
Редакционен съвет

Редакционна колегия:
Комисия за финансов надзор
Председател
Управление „Застрахователен надзор“
Ръководещ
1303,
02/9 04 9 02/89 43 24
Асоциация на българските застрахователи:
Председател
Зам.-председател
Главен секретар
Председател на Контролния съвет

Гаранционен фонд
Председател на УС и изпълнителен директор
Генерален секретар
1000,
02/8 30 490 66 2
Асоциация на застрахователните брокери в България
Председател на УС
Зам.-председател
Секретар
86 2 54
Председател на Контролната комисия
1504
02/8 8 80523,
10528374
Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“
Председател
Зам.-председатели
Главен секретар
1504